

ĐÂU LÀ BẾN BỜ HẠNH PHÚC

Bài Đức Hợp, mùa Giáng Sinh 2001

Một buổi chiều cuối thu năm 2001 có mưa nhẹ, gió lạnh từ biển Tây thổi về. Tôi co ro bước vào Trung Tâm Người Tàn Phế Garden Park, tại Gardens Grove, CA, nơi anh Châu Thành Phước, nguyên Trưởng Ty Công Chánh Châu Đốc, nằm điều trị đã gần một thập niên.

***

Mỗi khi có dịp xuôi Nam Cali, tôi đều ghé thăm anh. Lần trước, cách đây 9 tháng, khi đẩy cửa bước vô phòng, tôi thấy anh ngồi bất động trên xe lăn, mắt dán vào những ảnh lưu niệm treo trên tường. Tôn trọng những giờ phút hoài cảm quý báu của một đời người, tôi đứng lặng yên, sửng sờ nhìn anh.

Cả một quá khứ thăng trầm hiện rõ nét trên khuôn mặt anh. Tốt nghiệp kỹ sư công chánh khóa 1961, anh đã dâng hiến tất cả nhiệt tình của tuổi trẻ, tài năng ra phụng sự tha nhân. Chỗ nào đất nước cần, anh có mặt, từ Qui Nhơn đến Nha Căn cứ Hàng Không, từ Châu Đốc qua Cần Thơ. Anh làm việc không biết mệt mỏi, luôn tỏ ra thao vát, lanh lẹ trong mọi tình huống.

Cho tới khi cộng sản chiếm miền Nam, tiền tài, danh vọng, sự nghiệp của anh, tất cả đều tiêu tan. Chứng kiến không biết bao nhiêu cảnh đời, anh ngán ngẫm cho nhân tình thế thái, lòng người thay trắng đổi đen.

Năm 1987, anh sang Mỹ theo diện bảo trợ. Bệnh tim anh tái phát, anh phải vô viện trong hoàn cảnh hết sức ngặt nghèo. Tâm sự anh đã được trang trải trên vần thơ qua một bạn đạo:

*Có những kẻ bơ vợ lạc lõng
Biết về đâu có chỗ nương thân*

*Rời bệnh viện vào một chiều nắng hạ
Thân gầy còm chân run rẩy bước ra
Chắc hẳn người đau khổ đến cùng cực
Phim dĩ vãng hiện ra trong trí nhớ
Sự nghiệp- công danh- tiền tài cùng vợ con
Giờ đây như một giấc mộng Nam Kha
Trên thực tế hôm nay đều đã hết
Người ơi! có nhớ chẳng lời Phật dạy
Thế gian này đều tạm giả đó thôi
Khi ta đến với một tấm thân không- không chi cả
Lúc ta về cũng chẳng mang được gì theo
Chỉ có linh hồn mới trường cửu bất diệt
(rời bệnh viện ngay 18-9-90)*

Ý thức cuộc đời khổ đau, bất tịnh, vô thường, vô ngã, anh nương thân nơi cửa Phật, chùa Pháp Vân tại Pomona, CA là nơi anh tu tập. Anh muốn chuyển hóa bản thân, giải thoát vô minh dục vọng để đạt đến an lạc trí tuệ.

Trong thư gửi bạn, anh viết: "Đến nay, nhờ chỉ nhân dẫn dắt, tôi đã bình tĩnh, tôi hiện nay đang ở trong Thiên Đường. Thật là sung sướng và hạnh phúc biết bao !"

Nhưng nghiệp chướng anh còn nặng ! Anh lại bị tai biến mạch máu não trầm trọng, không đi đứng, mà cũng không nói năng được.

Mất anh vẫn không rời khung hình, tôi hăng giọng ba lần, anh mới quay lại. Mừng mừng tủi tủi vì lâu lắm mới có bạn bè đến thăm.

Chúng tôi chuyện trò bằng cách chỉ từng chữ cái, từng dấu in sẵn trên tờ giấy cứng. Phải giới thiệu nhiều lần, anh mới nhận ra tôi. Tôi ra trường trước anh 2 năm và chỉ thấy anh đôi ba lần khi có dịp về Tổng cục hợp.

Sau một hồi hàn huyên tâm sự, anh yêu cầu tôi đẩy xe lăn một vòng quanh nhà thương, đi tới đâu, anh cũng lú lo giới thiệu tôi với đồng viện.

***

Bên ngoài mưa mỗi lúc một nặng hạt, bản thánh ca vang vọng từ nhà thờ pha lê như báo hiệu mùa vọng bắt đầu :

*Sáng danh Thiên Chúa trên khắp tầng trời**Bình an dưới thế cho người thiên tâm*

Trong lần gặp gỡ này, anh trông xanh xao tiêu tụy hơn, không ăn uống được, nhà thương phải truyền thẳng thực phẩm vô máu. Thể xác anh tuy suy nhược, nhưng tinh thần vững mạnh, nhất là đôi mắt chan chứa niềm tin. Rút tập giáo lý ở đầu giường, anh chỉ tôi bài giảng về **MẦU NHIỆM ĐAU KHỔ**. Tôi vừa ngạc nhiên vừa xúc động :

- Anh theo đạo hồi nào vậy ?

Qua những ngón tay run rẩy trên trang sách, anh muốn nói với tôi nhiều điều. Trong những ngày tháng qua, anh đã cố gắng phấn đấu với những cơn đau ngất người, anh dâng tất cả những khổ đau lên Thiên Chúa để làm lễ vật đồng công cứu chuộc. Nhờ vậy, anh đã chuyển hóa đau khổ sang bình an, rồi từ bình an sang an vui tự tại. Anh đã truyền đạt niềm vui sang tôi, thay vì tôi đến để an ủi anh, tôi lại nhận được sự ủi an nơi anh. Qua anh, tôi cảm nghiệm được rằng chỉ có **ĐỨC TIN** (nơi Phật, Chúa hay một Đấng Toàn Năng) mới giải quyết tình trạng đờn đau thể xác cũng như nỗi cô đơn khủng khiếp về tâm lý cũng như tinh thần của bệnh nhân. Cái khó là khởi dạy một

niềm tin. Nếu khởi dạy được, khả năng kỳ diệu sẵn có nơi mỗi con người trong chúng ta sẽ trở dậy. Phải chăng Chúa Thánh Thần đã tác động trên anh qua những tín hữu trong chương trình thăm viếng bệnh nhân?. Cảm ơn anh, anh đã dạy tôi một bài học sống động về đức tin.

Cũng như mọi lần, anh muốn tôi đẩy xe lăn một vòng quanh nhà thương, nhưng lần này tôi vất vả, lúng túng hơn vì một tay đẩy xe, một tay đẩy cần thực phẩm. Trước khi ra về, tôi đặt một thiệp Giáng Sinh xinh xắn tại góc bàn với lời chúc bình an cho những năm tháng còn lại của đời anh.

* * *

Bên ngoài trời choạng vạng tối, tôi rời bệnh viện trong niềm vui khôn tả. Theo dòng nhạc **ĐÊM THÁNH VÔ CÙNG**, tôi hướng về phía nhà thờ Tam Biên :

Đêm thánh vô cùng

Giây phút tung bồng

Đất với trời

Xe chữ đồng. . .

Đêm nay, đêm đầu của mùa vọng, tôi cầu nguyện cho đức tin anh thêm vững vàng, son sắt. ■

Anh Phước và tôi @Garden Park, ngày 1-12-2001